

گریه بر حسین (ع) در کلام آیت‌الله جوادی آملی

بنابراین، اصل کلی این است که هر حادثه تلخ و ناگواری را باید بهانه کرد و برای سالار شهیدان اشک ریخت، نه آن‌که افراد داغ‌دیده برای تسکین عواطف و احساسات خود آن حضرت (علیه‌السلام) را بهانه کنند و برای التیام زخم خویش اشک بریزند و ندبه نمایند و بین این دو گونه عزا داری فرق وافر است، زیرا محصول یکی تعزیت برای حضرت امام حسین (علیه‌السلام) است و نتیجه دیگری تسلیت برای خود؛ هر چند ممکن است بهانه قرار دادن واقعه جانسوز کربلا هم بی‌اثر نباشد.

بنابراین، اصل کلی این است که هر حادثه تلخ و ناگواری را باید بهانه کرد و برای سالار شهیدان اشک ریخت، نه آن‌که افراد داغ‌دیده برای تسکین عواطف و احساسات خود آن حضرت (علیه‌السلام) را بهانه کنند و برای التیام زخم خویش اشک بریزند و ندبه نمایند و بین این دو گونه عزا داری فرق وافر است، زیرا محصول یکی تعزیت برای حضرت امام حسین (علیه‌السلام) است و نتیجه دیگری تسلیت برای خود؛ هر چند ممکن است بهانه قرار دادن واقعه جانسوز کربلا هم بی‌اثر نباشد. اشک، احساس زلال و عشق شفاف است که از ژرفای جان پدیدار می‌شود، آنگاه که این ارمغان خداوندی به خاطر یکی از بهترین انسان‌های هستی نمایان شود، به دنبال خود، نسیمی از عافه یکرنگی، مهر و همسویی با اباعبدالله (ع) به همراه می‌آورد و نشاطی وصف‌ناپذیر به انسان می‌بخشد.

به گزارش مرکز خبر حوزه، آیت‌الله جوادی آملی در مطلبی به ارزش گریه بر اباعبدالله (ع) پرداخته که متن کامل آن به شرح ذیل است:

"براساس نقلی معروف از حضرت سکینه (علیها‌السلام) بالای بدن مطهر امام حسین (علیه‌السلام)، ایشان به این اصل کلی سفارش کردند که هر حادثه تلخی پیش آمد کرد، آن را بهانه کنید و برای من اشک بریزید: «أَوْ سَمِعْتُمْ بَغْرِيْبٍ أَوْ شَهِيدٍ فَانْدَبُونِي". «هرگاه داستان غریب یا شهیدی را شنیدید، برای مظلومیت من گریه کنید"

بنابراین، اصل کلی این است که هر حادثه تلخ و ناگواری را باید بهانه کرد و برای سالار شهیدان اشک ریخت، نه آن‌که افراد داغ‌دیده برای تسکین عواطف و احساسات خود آن حضرت (علیه‌السلام) را بهانه کنند و برای التیام زخم خویش اشک بریزند و ندبه نمایند و بین این دو گونه عزا داری فرق وافر است، زیرا محصول یکی تعزیت برای حضرت امام حسین (علیه‌السلام) است و نتیجه دیگری تسلیت برای خود؛ هر چند ممکن است بهانه قرار دادن واقعه جانسوز کربلا هم بی‌اثر نباشد.

وجود مبارك سيدالشهداء (عليه‌السلام) فرمودند: «أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةِ«؛ یعنی من که به هدف إحيائي حق و إحمائي باطل کشته شدم، باید عِبَرَات داشته باشم؛ به طوری که چشمان علاقه‌مندان به سالار شهیدان پر از اشک شود و آن اشک فراوان از شبکه چشم خارج گردد و به صورت انسان عبور کند تا عِبَرَات بشود.

این سنت حسنه، آثار فراوانی دارد، از جمله این که محبت اهل بیت (علیهم‌السلام) در قلب شیعیان حضور پیدا می‌کند؛ آنگاه دوست امامان معصوم (علیهم‌السلام) هرگز فکر و راه و روش آنان را رها نمی‌کند؛ زیرا رهبری جوارح به دست جانحه و دل است و زمامداری قلب را محبت به عهده می‌گیرد و دل دوستان حسین بن علی (علیه‌السلام) جوارح را به صَوْب صراط مستقیم رهنمود می‌شود".